

delser høre derfor til Undtagelser. Der staar i Vandlovens § 19, at al den Skade, der foraarsages, skal erstattes, og i § 20, at Udgifterne skulle fordeles i Forhold til den Fordel, de paagældende have haft. Det, synes jeg, Beboerne kunde slaa sig til Ro med; naar der nogenlunde sker dem Retfærdighed, kunne de være tilfredse. Der er imidlertid den Vanskelighed, at Appel af Kendelsen skal ske inden en vis Tid, men at Beboerne ofte først længe efter se, hvorledes Forholdene virkelig stille sig for dem, og saa er det for sent at appellere. Jeg savner hos de Mænd, der have ledet disse Arbejder for Hedeselskabet, tilstrækkelig teknisk Kyndighed. Naar jeg kan udtale denne Dom, er det, fordi jeg har Erfaring for, at det, de have forudsagt om Vandstanden i Aaløbene, langtfra altid har vist sig at passe. Teknikere have for mig erklæret, at de Stemmeværker, der have været byggede for at holde Vandet tilbage, til sine Tider umuligt kunne opfylde den stillede Opgave. Jeg har ogsaa Erfaring for, at man i en Nabolommune fra teknisk-kyndig Side erklærede, at det fremsatte Reguleringsforslag, som Landvæsenskommissionen tiltraadte, var umuligt, og den Overlandvæsenskommission, som den Gang blev nedsat, erklærede det samme. Jeg mener derfor, at man fra Statens Side burde have lidt Indseende med, om det Arbejde, som Hedeselskabets Mænd skulle gøre paa dette Omraade, virkelig udføres ordentlig. Jeg ser, at der er opført et Beløb af 4,000 Kr. til Tilsyn med det danske Hedeselskabs Virksomhed. Jeg kunde derfor ønske at spørge den højtærede Landbrugsminister: bliver der ført noget Tilsyn med Selskabets Virksomhed i denne Retning? Jeg tror, at det tiltrænges. Der er planlagt en Mængde Reguleringsarbejder, og jeg hører, at man ikke overalt er tilfreds med de udkastede Planer.

Jeg talte for et Øjeblik siden om, at Hedeselskabets Planer i teknisk Henseende ingenlunde altid slaa til. Men det bliver meget værre, naar Talen bliver om dets landøkonomiske Undersøgelse af Sagerne. Som jeg før sagde, ere de Arealer, som ligge nærmest Aaen, dem, der give det bedste Udbytte, og dem, som kunde faa Tab af, og som have grumme lidt Fordel af en Regulering, hvorimod det er de bagved liggende Arealer, der have de store Fordele. Og hvorledes sættes de saa i Takst til Betaling? Man siger: Arealerne langs Aaen skulle betale det større Bidrag, og de, der ligge bagved,

skulle betale det mindre. Det er saa stridende mod al landøkonomisk Forstaaelse af Sagen, at jeg tør paastaa, at i den Retning ere de Mænd, som Hedeselskabet har betjent sig af, ingenlunde kompetente til at tale med.

Vi se dernæst, at der udbetales meget store Beløb til Dyrskuer. Vi præmiere vist med et Beløb af 995,000 Kr. for at ophjælpe den danske Husdyravl, og det er jo meget naturligt, at Danmark, som er et Landbrugsland, søger at faa udmærkede Husdyr, der kunne give Ækivalent for det Foder, Landmændene give dem. Men Staten vil naturligvis føre nogen Kontrol med denne Præmiering, og dertil foreslaas der her bevilget 30,000 Kr. Nu er det uheldigt, at en Del af de Mænd, Staten bruger til sin Kontrol, handler med Husdyr eller er Medejere eller Opdrættere af kostbare Husdyr. Disse Mænd skulle nu optræde som Dommere. Jeg skal ikke kunne sige, hvorvidt de have røgtet deres Hverv upartisk, men der er den Omstændighed derved, at Mænd, som ere store Præmietagere ved Skuerne og ere interesse-rede i at faa deres egne Præmiedyr solgte dyrt, kunne nemt blive noget partiske i den Dom, de skulle fælde. Der har derfor fra flere Sider været nogen Misnøje med dette Forhold, og jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, om det ikke, naar der eventuelt skal udnævnes nye Dyrskuekommissærer, var rimeligere at gaa til Folk, der havde praktisk Dygtighed til at bedømme Dyrene uden selv at være interesserede i Dyrskuerne.

Der er dernæst en lille Bemærkning, jeg vil gøre om en Postering paa Finansloven, som forekommer mig lidt underlig. Vi have paa § 6 opført Statsbanernes Overskud, Postvæsenets Overskud og Telegrafvæsenets Overskud, men Jernbanernes Overskud føres tillige over til § 3, der er Renter af Statsaktiver, som føres til Indtægt. Jeg synes, at det er underligt at tage en Indtægt fra en af Indtægtsparagrafferne og føre den over til en anden. Ganske vist ere Jernbanerne et Statsaktiv, men er Postvæsenet ikke ogsaa et Statsaktiv? Vi have dog baade Postvogne, Posthuse og andet. Og er Telegrafvæsenet ikke ogsaa et Statsaktiv? Jeg synes, at de passende alle sammen kunde blive staaende paa § 6, og at Jernbanerne ikke behøvede at føres over til § 3.

Dernæst tror jeg, at det vilde være heldigt, om vi kunne faa det ordnet saaledes, at kun een Minister havde med Trafikken at gøre. Postvæsenet kan man jo ikke